

altid faa sin Kandidat først paa Listen, men Mindretallene ville kunne faa deres Kandidater med paa Listen, for saa vidt de ere repræsenterede i Menighedsraadet. Det finder jeg heldigt, fordi man saa kan tage Hensyn til de kirkelige Forhold paa Stedet, idet Ministeren jo ikke er bundet til at tage den først indstillede, skønt han i mange Tilfælde vil tage særligt Hensyn til Flertallet. De Regler for Afstemningen ved Indstillingen, som her ere anførte, ville maaske falde ærede Medlemmer mærkelige ved første Øjekast. Men jeg tror, at naar ærede Medlemmer have gjort sig bekendt med § 25, ville de finde dem ganske rimelige og formaalstjenlige.

Jeg tror nu i det væsentlige at have gennemgaaet Lovforslaget. Der er ganske vist flere Ting, som ved en minutiøs Gennemgang vilde være medtagne, men Hovedpunkterne har jeg medtaget her under denne Omtale af Forslaget ved Forelægelsen.

Det næste Lovforslag, jeg har den Ære at forelægge for det høje Ting, angaar Brugen af Kirkerne. Som det vil være ærede Medlemmer bekendt, have vi nu Loven om Brugen af Kirkerne af 25de Marts 1872, og det Forslag, jeg har den Ære i Dag at fremsætte, angaar en Revision af den nugældende Lov. Jeg har nemlig fundet det rigtigt at tage hele Loven op til Revision i Stedet for at komme med et Tillæg, thi jeg holder ikke saa meget af disse Love, som have Tillæg og Tillægs Tillæg. Naar det er en Lov, som gælder et stort Flertal af Danmarks Befolkning, gælder den almene Mand, er det ikke videre praktisk at have det paa forskellige Steder i Lovtiden lige fra 1872 op til vore Dage. Allerede af den Grund har jeg ment det rigtigt, at man tog Loven op til Revision, i Stedet for at fremsætte Forslag til Tillæg.

Det er jo rimeligt, naar man skrider til en Lovgivning om Menighedsraad, at man saa ogsaa stiller de Mindretal, som ikke faa deres Ønsker opfyldte ved Besættelse af Præsteembederne, saaledes, at de faa en lettere Adgang til Brugen af Kirkebygningerne end tidligere, og dernæst er det i og for sig rimeligt, at den danske Folkekirke aabner sine Kirkebygninger saa meget som muligt til Brug. Disse lukkede Kirker ere ikke noget tiltalende Billede her i Landet. Det er en smuk og god Ting hos Katolikerne, at deres Kirker altid staa aabne, og jeg vilde ønske, at den danske Folkekirke kom saa vidt, at dens Kirkebygninger stod aabne til enhver Tid.

Det kan ikke paabydes; de stedlige Forhold maa tages i Betragtning, men jeg vilde ønske, at Livet i Folkekirken vilde føre det med sig; at dens Bygninger benyttedes ganske anderledes, end Tilfældet er nu. Dernæst har jeg længe ønsket og ønsker fremdeles, at det kristelige Liv i Menighederne ganske anderledes vil søge ind i Kirkerne end Tilfældet er nu. Den kristelige Forkyndelse findes jo nu i mange Tilfælde ude i Missionshuse, Forsamlingshuse og andre Huse; men meget af den Forkyndelse vilde høre bedre hjemme i Folkekirkens Bygninger end i disse Huse. Forslaget gaar derfor ud paa at give Menighedsmedlemmerne videre Adgang til at faa Kirkebygningerne aabnede. Jeg skal nævne et Par Punkter, men jeg skal ikke komme videre ind paa Enkeltheder i Forslaget. Det er saaledes foreslaaet, at enhver Beboer i Sognet, ligegyldig om han er Medlem af Sognemenigheden eller Sognebaandsløser eller Valgmenighedsmedlem, kan faa Kirken laant, naar Sognepræsten deri er enig, og faa Lov til der at lade udføre samtlige kirkelige Handlinger. Det er endvidere foreslaaet, at 10 Medlemmer af Sognemenigheden kunne faa Kirken aabnet for enhver af Folkekirkens Præster til Prædiken og Altergang, selv om Sognepræsten ikke deri er enig, og endelig er der givet Sognebaandsløser og Valgmenighedsmedlemmer udstrakt Frihed til Kirkernes Brug for deres egne Præster, baade til Prædiken og Altergang. Det er et Spørgsmaal, der tidligere har været debatteret her, om Uoverensstemmelsen mellem Lovgivningen og ministerielle Afgørelser af denne Sag. Menighedsraadet faar i øvrigt Indflydelse paa Reglerne for Brugen af Kirker. Jeg nævnedes forleden Dag Spørgsmaalet med Hensyn til Brug af Fane og Adgang til at føre Musik og deslige ind paa Kirkegaarden. Ifølge § 13 i Lovforslaget bliver det Menighedsraadet, der tager Bestemmelsen ved Udfærdigelsen af et Regulativ om den Slags Ting, hvorvidt noget saadant skal finde Sted eller ej. Jeg tror, at Præsterne ere vel tjente med, at Ansvaret for Ordningen af disse Ting ikke falder paa dem alene, men ogsaa paa Menighederne, saaledes at de bære Ansvaret sammen. Jeg tror, at man maa give Menighederne denne Frihed til at ordne sig i disse Sager, som de synes, at det passer dem bedst. Enkelte Steder i Landet vilde de maaske gerne have den røde Fane paa Kirkegaarden. Vel, naar de have Lyst, skulle de have Lov dertil. Andre Steder vilde de maaske netop ikke